

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 20.

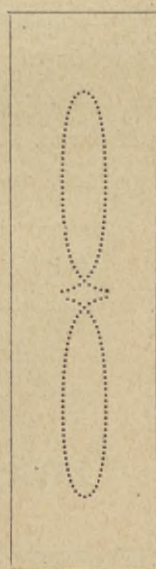
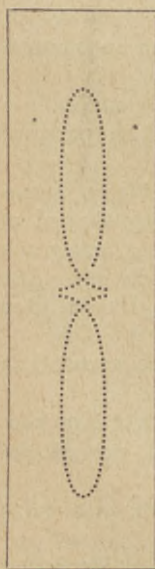
Den 15 Maj 1927.

55:e årg.

I SOLSKENET.

Söndagsskolklockan är i tillfälle att visa en ny bild från barnhemmet i Skärsåtra på Lidingö, Hemmet för sjuka mödrars barn.

Ja det är en glad och trevlig skara barn, det synes tydligt. Och ett besök i hemmet skall övertyga dig ytterligare om den saken.

Du ser en del av barnen i hemmet samlade på trappan till byggnaden. Framför denna ligger lekplanen, där barnen kunna vara inte bara om sommaren utan också på vintern, då vädret är någorlunda bra.

För övrigt har du, som läser detta, kanske deltagit i insamlingar för detta barnhem. Tack! Gud välsigne din gärning! Glöm ej bort hemmet!

Vid mammas sjuksäng.

Min kära mamma, du är ju så sjuk.
 Nu vila ditt huvud på kudde mjuk.
 Och låt mig försöka att tjäna dig,
 Som alltid så innerligt älskat mig.
 O, moder kär, jag faller ner
 På knä för Herren Gud och ber:
 Ack, Gud, låt mamma än bli kvar,
 Hon är den bästa vän jag har.

Hav tack för din kärlek så rik och varm,
 Den är gömd så väl i min unga barm.
 Ej kan jag glömma allt skönt du mig lärt,
 Jag håller det heligt och dyrt och kärt.
 O moder kär, din bön för mig
 Har fört mig in på livets stig.
 Mitt hjärtas varma tack tag mot.
 Du fört ditt barn till korssets fot.

Men kommer en ängel i ståtlig skrud
 Och bär dig i famn till all kärleks Gud,
 Så kan du ej glömma i glädjen där
 Ditt barn, som du älskat på jorden här.
 Ack, moder kär, jag säkert vet,
 Att uti himlens härlighet
 Du ej förgäter din lilla vän,
 Och henne väntar att se igen.

G. FLETWOOD.

Ömsesidig förvåning.

(Till bilden.)

Tydligen är förvåningen stor på båda hållen, och det förefaller som skulle parterna betrakta varandra såsom inkräktare. Emellertid hoppas vi, att de komma överens och att de, när de lärt känna och förstå varandra, skola trivas tillsammans.

Den lille barmhärtige samariten.

Och Jesus sade: "Gå du och gör sammaledes". — De sutto runt omkring elden, modern, Petter och den minsta lilla. De hade druckit te, och modern hade läst berättelsen om den barmhärtige samariten.

— Betyder det, att även vi skola göra så? frågade Petter.

— Ja, gossen min, Gud vill, att vi skola vara goda samariter, svarade modern.

Här inföll den lilla:

— Vad är en levit för något, mamma?

— Å svarade modern, ett slags diakon — och nu, små barn, måste jag gå ut ett ärende. Var nu riktigt snälla under tiden.

— Ja, mamma, det ska vi vara, lovade de med en mun.

Och hon gick. —

Petter satt en stund alldeles tyst, stirrande in i elden. Men plötsligt steg han upp, gick fram till sin sparbössa och började räkna över stantarna.

— En penny och en halv, sade han för sig själv, men det räcker inte. — Lilla syster, hur mycket har du i din sparbössa?

— En halv penny, svarade hon genast.

En gång till gjorde Petter en hopsummering.

— En penny och två halva pennies.

— Gör inte det precis två hela pennies? frågade flickan.

— Vet du vad, jag ämnar bli en barmhärtig samarit, sade Petter. Jag ska gå ut och se efter någon, som är fattig, trasig och i nöd samt behöver hjälp, och jag måste hava två pennies att ge honom, likasom den gode samariten gjorde.

— Får jag följa med dig och även bli en sådan? bad systemen.

— Nej, jag är rädd för att du inte kan, ty, ser du, den gode samariten var alldeles ensam.

— Ja, då får du heller inte min halva penny.

Det var en brydsam belägenhet för Petter, och han funderade en stund på saken. Men snart gick en ljus idé upp för honom.

— Jag vet vad vi skola göra, sade han, du kan vara min äsna, så får du följa med.

— Ja, det kan göra detsamma vad jag är, bara jag får följa med.

Snart voro hattar och rockar på, och tysta smögo de sig ut genom dörren. De ville ej att hushållerskan skulle höra dem, ty som Petter anmärkte:

— Jag tror att Gud är nöjd med oss, men jag är inte alldeles säker på om hushållerskan också är det.

Aftonen var kall och det låg snö i luf-

och Petter stod en lång stund fundersam. Slutligen sade han:

— Jag vet, låt oss dröja en stund och se efter om någon präst och diakon gå förbi honom, utan att säga något, då veta vi, att han är den rätte.

Alltså slogo de sig ned vid en port för att vänta. Föremålet för deras uppmärksam-

Ömsesidig förväning.

ten. Båda gingo de raskt framåt och befunno sig snart på en stor, väl upplyst gata.

— Jag tror att vi någonstädes här skall finna den vi söka, menade Petter, och ögonblicket därefter ropade han: Se där, den mannen ser fattig och trasig ut. Gör han inte?

Det var nog dock så kinkigt att avgöra,

het stod skakande av köld invid rännstenen ett stycke bort. Han såg ytterst eländig ut, ansiktet var blekt och avtärt och ibland hostade han djupt. I handen höll han en ask tändstickor, som han utbjöd med hes röst, då ej hostan hindrade honom därifrån.

Men tiden drog ut, och den lilla flickan började redan känna sig något otålig.

— Det är kallt, sade hon med en rysning.

Petter lade sin arm om henne.

— Det gör ingenting, sade han. Vi måste väl offra något, och jag tror helt säkert, att han där är mer frusen än vi. Se, så många hål han har, som vinden kan blåsa in genom.

Ännu tio minuter väntade de. Då började den lilla att skaka på allvar.

— Tror du inte, att vi kunna ge honom de två pennies och gå hem? frågade hon slutligen.

— Men Petter ville, att det skulle ske grundligt.

— Nej, först måste vi vänta på prästen och diakonen. Och när vi givit honom de två pennies, måste vi föra honom till ett härbärge och överlämna honom åt värden.

— Jag trodde att gästgivaregårdarna voro dåliga platser, det brukar mamma säga att de äro.

Petter blev en stund förlägen, men förlorade för den skull inte fattningen.

— Nåväl, sade han, då föra vi honom till det ställe utanför vilket det står: "Goda bäddar för två pennies". Det går kanske lika bra.

Nu teg den lilla.

Ännu fem minuter gingo om. Plötsligt utropade Petter:

— Se, lilla syster, här kommer prästen.

Ja, han hade rätt, det kunde inte vara något misstag, ty han bar ju en prästkrage. Det var en ung pastorsadjunkt, på väg till ett kvällsmöte. Men han var så upptagen med vad han skulle frambära, att han icke ens lade märke till tiggaren, än mindre tilltalade honom. Lugnt gick han vidare, omedveten om vad som försiggick i portgången.

Nu tycktes tiden gå litet fortare, och det dröjde ej länge förrän den lilla flickan, som nu kände sig mycket kryare, ropade:

— Där kommer herr Jones. Är inte han levit?

— Jo, alldeles säkert, han var ju diakon i deras egen kyrka. Han vände just om hem från sitt arbete, och ehuru han nog såg tändsticksförsäljaren, stannade han icke. Varför skulle han också det? Han ville icke uppmuntra tiggeriet och gick vidare.

Han var dock icke mer än väl borta förrän de båda barnen sprungo upp. Hand i hand gingo de fram till den gamle mannen, och Petter tilltalade honom frimodigt.

— Vill ni följa med mig? sade han. Jag är den barmhärtige samariten, och ni är den som jag skall hjälpa.

Mannen stirrade förvirrad på gossen, och det var ej att undra på.

— O, är ni — jag menar, är jag —? var allt vad hän förmådde säga.

— Ni har ju inte fått någon plats att sova på till natten, eller hur? fortsatte Petter med en sublim tro?

— Nej, lilla herre, det har jag inte, svarade den gamle darrande.

— Om ni då vill följa med mig, skall jag skaffa er en, sade Petter.

Det såg nästan ut, som om mannens ögon skulle tränga ut ur huvudet.

— Vem sände eder till mig? ropade han.

Petter betänkte sig en stund, därefter sade han:

— Gud gjorde det.

Nu tog mannen med handen åt huvudet. Det var som om han velat ramla omkull, så rörd var han.

— Alltså, hörde han mig, muttrade han, och bryr sig ännu om mig. O, vilken kärlek, vilken kärlek!

— Kom med, kom med! sade Petter och fattade honom i rocken, och därmed begav sig den underliga gruppen nedför gatan. (Forts.)

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 22 maj.

Jesu Kristi sinne.

Fil. 2:5—11.

Tänkespråk: Likasom Människosonen har kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många. Matt. 20:28.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningens förenings textlista:

Måndag:	Jes. 26: 1—9.
Tisdag:	Joh. 14: 1—14.
Onsdag:	Apg. 20: 17—21.
Torsdag:	Rom. 12: 16—21.
Fredag:	Joh. 13: 4—17.
Lördag:	1 Joh. 2: 1—6.
Söndag:	Fil. 2: 5—11.

